

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 февруари 1990 година*

„Социална сигурност– Право на семейни добавки, когато националното право на страната на заетост изисква предвидените условия да бъдат изпълнени на нейна територия”

По дело C-228/88

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от Bayerisches Landessozialgericht (Федерална република Германия) в рамките на производство, висящо пред този съд дело между

Giovanni Bronzino, с местожителство в Аугсбург (Федерална република Германия),

и

Kindergeldkasse (Фонд за детски надбавки), Нюрнберг (Федерална република Германия),

относно тълкуването на член 3, параграф 1 и член 73, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. (ОВ 1983, L 230, стр. 6, приложение I),

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н F. A. Schockweiler и г-н M. Zuleeg (председатели на състава), г-н T. Koopmans, г-н G. F. Mancini Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs

секретар: г-н J. A. Rompre, заместник-секретар,

като взе предвид становищата, представени:

* Език на производството: немски.

- за г-н Giovanni Bronzino, ищец в главното производство, от г-н Luciano Fazi, *Sozialsekretär*,
- за германското правителството от г-н Martin Seidel и професор Meinhard Hilf, в качеството на представители,
- за нидерландското правителство от г-н Henri Johan Heinemann, заместник главен секретар в Министерството на външните работи, в качеството на представител,
- за португалското правителство от г-н Luís Inez Fernandes, директор на правния отдел в Главна дирекция "Европейски общности", и от г-н Sebastião Pizarro, заместник-директор на Отдела за международни отношения и споразумения за социална сигурност, в качеството на представители,
- за италианското правителство от професор Luigi Ferrari Bravo, началник на правния отдел на Министерството на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н Pier Giorgio Ferri, *avvocato dello Stato*,
- за Комисията на Европейските общности от г-н Jürgen Grunwald, член на нейния правен отдел, в качеството на представител,

като взе предвид доклада за заседанието и след това устните становища в заседанието от 19 септември 1989 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на заседанието от 17 октомври 1989 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 21 юли 1988 г., постъпило в Съда на 8 август 1988 г., *Bayerisches Landessozialgericht* (Осигурителен съд на федерална провинция Бавария) е отправил към Съда искане за преюдициално заключение на основание член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуване на член 3, параграф 1 и член 73, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г. (ОВ 1983 г., L 230, стр. 6, приложение I).
2. Въпросът е повдигнат в спор, възникнал по повод отказа на *Kindergeldkasse* (Фонд за детски надбавки, наричан по-нататък "Фонда") да предостави на г-н Bronzino, италиански работник, който във Федерална република Германия, издръжката, предвидена в член 2, параграф 4 от *Bundeskindergeldgesetz* (Федерален закон за детските надбавки, наричан по-нататък "BKGG"), по отношение на децата му Rosa, Nunzia и Vincenzo, които пребивават в

Ercolano (Италия) и са регистрирани в местната служба по заетостта като безработни лица, търсещи работа.

3. Отказът на Фонда се основава на факта, че децата на г-н Bronzino не се намират на разположение, а службата по заетостта на територията, на която се прилага ВКGG, което е условие за предоставяне на издръжка за зависимите деца между 16 и 21 годишна възраст, които не работят.
4. Sozialgericht (Осигурителен съд), Аугсбург е постановил Фондът да плати на г-н Bronzino претендираната от него издръжка, като впоследствие Фондът е обжалвал това решение пред Bayerisches Landessozialgericht, който преценява, че спорът повдига въпрос за съответствието на ВКGG с правото на Общността и отправя към Съда следния въпрос за преюдициално заключение:

“Трябва ли разпоредбите на член 73, параграф 1 и член 3, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 или други разпоредби на правото на Общността да се тълкуват в смисъл, че даден работник мигрант има право на семейни добавки в държавата по неговата месторабота, дори и когато членът от неговото семейство е регистриран като безработен и е на разположение за започване на работа само в държавата на неговото местожителство и в съответствие с правилата на тази държава, или не може да започне или да продължи професионалното си обучение, поради липса на свободни места в програмите за обучение, а същевременно националното право на държавата на заетост изисква тези условия да бъдат изпълнени на нейна територия?”
5. За по-пълно изложение на фактите по главното производство, разглежданите разпоредби от правото на Общността, ходът на производството и писмените становища, представени на Съда, се прави препращане към доклада за заседанието. Тези елементи на делото посочват по-долу, само доколкото това е необходимо за изясняване на мотивите на Съда.
6. Като се имат предвид фактите по делото, така както са изложени от националния съд, може да се направи заключението, че по същество съдът иска да установи дали член 3, параграф 1 и член 73, параграф 1 от Регламент № 1408/71 или други разпоредби на правото на Общността, трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че когато законодателството на държава-членка, в което се предвиждат определи семейни добавки, изисква като условие за предоставянето на тези добавки, членът от семейството на работника да бъде регистриран като безработен в службата по заетостта на територията, на която се прилага това законодателство, това условие може да се счита за изпълнено, ако членът от семейството е регистриран като безработен в службата по заетостта на държавата, в която е местожителството му.
7. Съгласно член 73 от Регламент № 1408/71, изменен с Регламент (ЕИО) № 3427/89 на Съвета от 30 октомври 1989 г. (ОВ L 331, 1989 г., стр. 1), която замества версията, която е в сила към момента на препращането, но го изменя само във връзка с приложимостта му относно самостоятелно заетите лица и премахването на специалните договорености по отношение на Франция, “заето или самостоятелно заето лице, подчинено на законодателството на дадена държава-членка, има право, по отношение на членовете на неговото семейство, живеещи в друга държава-членка, на семейните добавки, предвидени в законодателството на тази държава, при условията на приложение VI”.

Понятието “семејни добавки” е определено в член 1, буква ф), точка (i) от регламента като “всякакви облаги в натура или пари, предназначени да покријат семејни разходи, съгласно законодателството, предвидено в член 4, параграф 1, буква з), с изключение на добавките за раждане на дете по приложение II”. Член 4, параграф 1, буква з) предвижда, че регламентът се прилага по отношение на всяко законодателство, което се отнася до семејните добавки, и именно като таква Федерална република Германия, в изпълнение на задълженията си на държава-членка по член 5 – да посочи законодателството и схемите по член 4, параграф 1, е објавила VKGG (OB 1980, C 139, стр. 1).

8. Германското правителство признава, че въпросните добавки са предназначени да подпомогнат семејствата при посрещане на разходите по издръжката на техните деца, които са навършили 16, но не 21 години и не работят. Независимо от това, то счита, че член 73 обхваща само типичните семејни добавки, тоест онези, които се дават при условия, които нормално отразяват социалната тежест върху семејството на работника, а не като спорната добавка, предназначена да отговори на конкретна ситуация в държавата, предоставяща облагата.
9. Според германското правителство, добавката, предвидена в член 2, параграф 4 от VKGG представлява мярка, предназначена да се справи с критичното състояние на пазара на труда във Федерална република Германия, което оправдава изискването лицата, търсеци работа, да бъдат регистрирани в службата по заетостта в тази страна.
10. Германското правителство счита също, че член 73 от Регламент № 1408/71 само премахва териториалната препратка към условията за местожителство и не се прилага по отношение на други обективно оправдани условия като посочените по-горе.
11. Трябва да се отбележи, че член 73 се прилага към семејните добавки, определени в член 1, буква ф), точка (i). Добавките, предмет на това дело, съответстват на определението, тъй като са предназначени да подпомогнат семејствата при посрещане на финансовите разходи за издръжката на техните неработещи деца. Следва да се отбележи, че Федерална република Германия сама е описала въпросните добавки като семејни добавки, както в законодателството си, така и в декларациите, отправени от германското правителство до Комисията.
12. Целта на член 73 е да попречи на държава-членка да откаже предоставянето на семејни добавки на основание факта, че член от семејството на работника живее в държава-членка, различна от тази, която предоставя тази облага. Подобен отказ би попречил на работниците от Общността да упражнят правото си на свободно движение и по този начин би се явил пречка за тази свобода. Следователно, условието за упражняването на това право, според което детето на работника трябва да бъде регистрирано като безработен в службата по заетостта на държавата-членка, предоставяща добавката, което би могло да бъде изпълнено, само ако детето живее на територията на тази държава, попада в обхвата на член 73 и следователно трябва да се счита за изпълнено и в случаите, когато детето е регистрирано като безработен в службата по заетостта на държавата-членка, в която е местожителството му.

13. Срещу това тълкуване на член 73 германското правителство привежда аргумента, че ако тази разпоредба се приложи в подобен случай, службата по заетостта на Федерална Република Германия не би могла да се освободи от задължението си да изплати добавките като предложи работа на съответния член на семейството.
14. Този аргумент може и да е релевантен по отношение на помощите за безработни, но не може да обоснове отказ да се изплати семейна добавка на родителите на неработещо дете. И наистина, недостатъците, посочени от германското правителство, които произтичат от прилагането на Регламент № 1408/71, не могат да поставят под въпрос тълкуването, основаващо се на неговия текст и цел, на една от разпоредбите на регламента.
15. От посоченото по-горе следва, че не е необходимо да се разглеждат и други разпоредби на правото на Общността; отговорът на въпроса, зададен от националния съд, трябва да бъде, че член 73 от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че когато законодателството на държава-членка което предвижда определени семейни добавки, поставя като условие за предоставянето на тези добавки, членът от семейството на работника да бъде регистриран в службата по заетостта за територията, на която се прилага това законодателство, това условие трябва да се счита за изпълнено, ако съответният член на семейството е регистриран като безработен в службата по заетостта на държавата-членка, в която е местожителството му.

По съдебните разноски

16. Разходите, направени от правителството на Федерална република Германия, от италианското правителство, от португалското правителство, от нидерландското правителство и от Комисията на Европейските общности, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, този съд следва да се произнесе по съдебните разноски,

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, отправен от Bayerisches Landessozialgericht с Определение от 21 юли 1988 г., реши:

Член 73 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че когато

законодателството на държава-членка което предвижда определени семейни добавки, поставя като условие за предоставянето на тези добавки, членът от семейството на работника да бъде регистриран в службата по заетостта за територията, на която се прилага това законодателство, това условие трябва да се счита за изпълнено, ако съответният член на семейството е регистриран като безработен в службата по заетостта на държавата-членка, в която е местожителството му.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 февруари 1990 година.

Подписи